

Η εορτή της Συνάξεως των 12 Αποστόλων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η εορτή της Συνάξεως των 12 Αποστόλων εορτάσθηκε χθες, Σάββατο 30 Ιουνίου/13 Ιουλίου, με το παλαιό εορτολόγιο, στην ομώνυμη Ιερά Μονή, δίπλα στη Δυτική Όχθη της Τιβεριάδος θαλάσσης, και στο κέντρο της σύγχρονης πόλης της Τιβεριάδος.

Της θείας Λειτουργίας προεξήρξε ο Μακαριώτατος [Πατριάρχης Ιεροσολύμων](#) κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου **Μητροπολίτη Ναζαρέτ κ. Κυριακού** και των Σεβασμιωτάτων **Αρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου** και **Μαδάβων κ. Αριστοβούλου**, Αγιοταφίτων Ιερομονάχων ων πρώτος ο Αρχιμανδρίτης π. Μελέτιος ως του Αρχιμανδρίτου π. Αρτεμίου, και του Αρχιμανδρίτου π. Σιλουανού, του Αρχidiaκόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π.

Δοσιθέου, Ιερέων των ομόρων περιοχών της Τιβεριάδος και Ιερέων εξ Ελλάδος και άλλων Ορθοδόξων χωρών, ψαλλόντων δεξιά χορωδίας υπό τον επισκεφθέντα την Ιεράν Μονήν κ. Βασίλειον Γκοτσόπουλον και αριστερά της χορωδίας της Άκκρης και προσευχομένων Ρωσοφώνων και Αραβοφώνων πιστών εκ του βορείου Ισραήλ και άλλων περιοχών.

Στο Κοινωνικό της θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο προς το πλήρωμα της Εκκλησίας Ρωσοφώνων και Αραβοφώνων πιστών παρά της βορείου Γαλιλαίας.

“Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι καί παραμένει εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, οἱ δέ Ἀπόστολοι εἶναι οἱ θεμέλιοι λίθοι. Καί τοῦτο, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ζιγαβηνός, ἐπειδὴ «ἢ αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι ὡς πρῶτοι πιστεύσαντες καί πρό πάντων τεθέντες εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τό τούτων κήρυγμα κρηπὶς καί ὑποβάθρα ὄν».

Τόσον ἡ τῶν ἀλιέων, δηλονότι τῶν Ἀποστόλων πίστις, ὅσον καί τό Εὐαγγελικόν αὐτῶν κήρυγμα εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἀπέδειξεν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἀφ’ ἐνός μὲν οἱ Ἀπόστολοι εἶναι οἱ πνευματικοὶ θεμέλιοι λίθοι· ἀφ’ ἑτέρου δέ κατέδειξεν ὅτι οὗτοι εἶναι ὁ φθόγγος, τούτέστιν ἡ φωνὴ τῆς ζωῆς καί ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ. Ἡ μεγάλη δέ συμβολὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ὑπ’ αὐτῶν διαφυλαχθεῖσα καί μὴ διασαλευθεῖσα ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδού λοιπόν διὰ τί ἡ Ἐκκλησία καλεῖται «Ἀποστολική» καί ἰδού διὰ τί σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί ἐορτάζει τὴν

Σύναξιν τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα καί μετ' αὐτῶν τήν ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ", εἶπε μεταξύ ἄλλων στο κήρυγμά του ο Μακαριώτατος.

Παρακάτω το δελτίο Τύπου:

Τό Σάββατον, 30ήν Ἰουνίου /13ην Ἰουλίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τῆς Συνάξεως τῶν 12 Ἀποστόλων.

Ἐορτάζουσα τήν ἑορτήν ταύτην ὡς «Σύναξιν» ἡ Ἐκκλησία, ἐννοεῖ τήν Σύναξιν ἡμῶν τῶν πιστῶν, διά νά τιμήσωμεν τοὺς δώδεκα Ἀγίους Ἀποστόλους διά τό ἔργον αὐτῶν, τό ὁποῖον ἐπετέλεσαν φωτισθέντες ὑπό τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καί ἀποσταλέντες παρά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα «μαθητεύσωσιν πάντα τά ἔθνη». Ὁ Χριστός δι' αὐτῶν «ἐσαγήνευσε πᾶσαν τήν Οἰκουμένην», ὡς ψάλλομεν εἰς τό Τροπάριον τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ ἑορτή τῆς Συνάξεως τῶν 12 Ἀποστόλων ἐωρτάσθη εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην παρά τήν Δυτικήν Ὁχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης, καί εἰς τό κέντρον τῆς συγχρόνου πόλεως τῆς Τιβεριάδος.

Ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Μελέτιος ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀρτεμίου, καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, Ἱερέων τῶν ὁμόρων περιοχῶν τῆς Τιβεριάδος καί Ἱερέων ἐξ Ἑλλάδος καί ἄλλων Ὁρθοδόξων χωρῶν, ψαλλόντων δεξιὰ χορωδίας ὑπό τόν ἐπισκεφθέντα τήν Ἱεράν Μονήν κ. Βασίλειον Γκοτσόπουλον καί ἀριστερά τῆς χορωδίας τῆς Ἄκκρης καί προσευχομένων Ρωσοφώνων καί Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τοῦ βορείου Ἰσραήλ καί ἄλλων περιοχῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον πρὸς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ρωσοφώνων καί Ἀραβοφώνων πιστῶν παρά τῆς βορείου Γαλιλαίας ὡς ἔπεται:

«... Ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων· ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς· πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...», (Ματθ. 28, 18,19).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ φωτίσαντος καὶ διδάξαντος τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους «τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς», (Πρβλ. Ματθ. 28,20) συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τόπῳ τῆς μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐμφανείας Αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν Σύναξιν αὐτῶν.

Οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκλεγέντες Ἀπόστολοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐνεπλήσθησαν Πνεύματος Ἁγίου καὶ αὐτοὶ εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· «ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς. πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος», (Ματθ. 28, 18-20).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰησοῦ ὁ μὲν Ζιγαβηνὸς λέγει ὅτι ὁ Χριστὸς ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν ὡς ἄνθρωπος· «ἐδόθη μοι ὡς ἀνθρώπῳ ἡ ἐξουσία, ἣν εἶχον ὡς Θεός». Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος λέγει· «Εἰς τὴν ἐνανθρώπησιν καὶ οὐκ εἰς τὴν θεότητα ταῦτα νοεῖν δεῖ». Καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει· «λαμβάνει γὰρ [τὴν ἐξουσίαν ὁ Ἰησοῦς] ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος, ὅτε τεταπείνωκεν ἑαυτὸν δι’ ἡμᾶς, ὅτε δοῦλος ἐχρημάτισεν δεσπότης, ὅτε γέγονεν ἐν οἰκέταις ὁ ἐλεύθερος Υἱός».

Ἀξιοσημεῖωτον τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἰησοῦς παραγγέλλει τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ· «... διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,20). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πηγὴ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων δέν εἶναι ἄλλη εἰ μὴ Αὐτός οὗτος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Διό καὶ ὁ θεῖος Παῦλος λέγει· «Θεοῦ γὰρ ἐσμεν συνεργοί» (Α’ Κορ. 3,9) καὶ «θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τὸ κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός», (Α’ Κορ. 3,11).

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐγένοντο συνεργοὶ τοῦ κηρύγματος τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος λέγων· «Καὶ προσκαλεσάμενος [ὁ Ἰησοῦς] τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν

αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10,1).

Προσέτι δέ, ἐδόθη τοῖς Ἀποστόλοις δύναμις, τοὔτέστιν ἐξουσία οὐχί μόνον τοῦ τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Κύριος, ἀλλά καί χειροτονεῖν Πρεσβυτέρους καί Ἐπισκόπους, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «χειροτονήσαντες δέ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν», (Πράξ. 14,23) καί «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Ὅποῖον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαίνειν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁ Ἀρχιποίμην (Α΄Πετρ. 5,4) καί ἐν ταυτῷ «ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ οἰκοδομήματος τῆς Ἐκκλησίας», (Πρβλ. Β΄ Πέτρ. 2,20). Διό καί ὁ θεηγόρος Παῦλος λέγει: «καί πάντα ὑπέταξεν [ὁ Χριστός] ὑπό τούς πόδας αὐτοῦ, καί αὐτόν ἔδωκε κεφαλὴν ὑπέρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου». Τόσον δέ πολύ ὁ Χριστός ἠγάπησε τήν Ἐκκλησίαν, ὥστε Ἐαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς», (Ἐφ. 5,25), κηρύττει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος. Κατά δέ τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον: «ὁ Δεσπότης, τοὔτέστιν ὁ Χριστός, ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας οὐδέ τοῦ αἵματος ἐφείσατο τοῦ ἑαυτοῦ».

Τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ τήν ὁρατὴν καί ἐν τῷ κόσμῳ οἰκοῦσαν ἢ, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, τήν στρατευομένην, ἀποτελοῦν τά βεβαπτισμένα εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέλη αὐτῆς καί τά φέροντα τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τήν ἐντολὴν καί ἀποστολὴν τοῦ κηρύττειν καί βαπτίζειν εἰς τό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος ἔλαβον ἐκ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν αὐτῶν (Πρβλ. Πράξ. 8,18) ἔδιδον τό Ἅγιον Πνεῦμα. Καί οὕτω καθίσταντο, κατὰ τόν σοφόν Παῦλον, «συμπολῖται τῶν Ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ ἐποικοδομηθέντων ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καί προφητῶν, ὧντως ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Ὅντως ὁ Χριστός εἶναι καί παραμένει εἰς τούς αἰῶνας ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, οἱ δέ Ἀπόστολοι εἶναι οἱ θεμέλιοι λίθοι. Καί τοῦτο, ὡς ἐρμηνεύει ὁ Ζιγαβηνός, ἐπειδὴ «ἡ αὐτοῖ οἱ ἀπόστολοι ὡς πρῶτοι πιστεύσαντες καί πρό πάντων τεθέντες εἰς τήν οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας ἢ τό τούτων κήρυγμα κρηπὶς καί ὑποβάθρα ὄν».

Τόσον ἢ τῶν ἀλιέων, δηλονότι τῶν Ἀποστόλων πίστις, ὅσον καί τό Εὐαγγελικόν αὐτῶν κήρυγμα εἰς τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης ἀπέδειξεν τοῖς πᾶσιν, ὅτι ἀφ' ἐνός μὲν οἱ Ἀπόστολοι εἶναι οἱ πνευματικοὶ θεμέλιοι λίθοι· ἀφ' ἑτέρου δέ κατέδειξεν ὅτι οὗτοι εἶναι ὁ φθόγγος, τοὔτέστιν ἡ φωνὴ τῆς ζωῆς καί ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ καί

Σωτήρης ἡμῶν Θεοῦ. Ἡ μεγάλη δέ συμβολή τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ ὑπ' αὐτῶν διαφυλαχθεῖσα καί μή διασαλευθεῖσα ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδού λοιπόν διά τί ἡ Ἐκκλησία καλεῖται «Ἀποστολική» καί ἰδού διά τί σήμερον ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ καί ἐορτάζει τήν Σύναξιν τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καί πανευφήμων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα καί μετ' αὐτῶν τήν ὑπερευλογημένην Θεοτόκον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἡμεῖς ἐν σοί καυχώμεθα Θεοτόκε, καί εἰς Θεόν σε ἔχομεν προστασίαν. Ἐκτεινον τήν χεῖρά σου τήν ἄμαχον, καί θραῦσον τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, σοῖς ἐξαπόστειλον δούλοις, βοήθειαν ἐξ Ἁγίου» καί «τῶν Μαθητῶν δωδεκάς, οἱ ἐν τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, τήν παναγίαν Τριάδα φύσει Θεόν αἰίδιον, τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἀλάξευτοι, ὄντως πύργοι καί στῦλοι ἀσάλευτοι, τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων, ἱκετεύσατε σωθῆναι ἡμᾶς». Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν καί τήν δεξίωσιν ὁ φιλότιμος καί φιλόξενος Ἐπιστάτης μοναχός Βασίλειος παρέθεσε εἰς τόν Μακαριότατον καί τόν Συνοδεῖαν

